

Bráškové

Z mračna prachu se vynořil obrovskéj nárazník a zastavil těsně před palcem, nastaveným nedbale v jeho cestě. Zaklonil jsem hlavu. Z okýnka na mě bez zájmu civěl zarudlej ksicht, lemovanéj shora vybledlou zmijovkou, zdola fousatým bordelem a probodnutej dvakrát lomenou vlkouvou někde v místech, kde maj Evropani pusy.

„Ty krávo... folklór...“, škytnul za mejma zádama Rony.

Zapomeňte na řeči o drsný Sibiři. Počasí je tu touhle dobou stejný jako u nás na začátku podzimu. Za zadkem vám nevřeští zvonky stovek vyřešákovanejch papouchů na super kolech, jednou za tejdén potkáte maximálně bábušku s nůší chrastí a z vesnice dole pod kopcem zní polední zvony místo kdákání vlezlýho Family Frostu. Trampskej ráj...

Jenže na druhou stranu – Sibiř, to zní drsně. A my dva s Ronym tomu hodláme ještě přidat. Prostě už nechcem bejt benjamínci, otloukánci, podržusárnisti a vůbec přehlížený greenhorni. Rozhodli jsme se vydobýt si v osadě respekt. Takže po našem vyprávění budou šerifovi a spol. vstávat vlasy hrůzou na hlavě, to si piště. Uslyší o zhmotnělým lesním zlu, tajemnejch osadách, kde by Gogol mohl sbírat mrtvý duše hráběma, bitkách s medvědem i drsnejch pitkách s domorodcema.

Mužik na nás furt bez hnutí vejral.

„Myslíš, že tady lidi chápou, co znamená stop?“, syknul jsem někam tam, kde jsem tušil Ronyho

Bráškové + Zpráva o nálezu hromadného hrobu na Kokořínsku

Napsal uživatel Jaroslav Pagáč - Jarooš + Zdeněk Ryšánek – Crisshot
Pátek, 02 Říjen 2009 01:16

ucho.

„Nech to na mně.“, vyprsil se a pokročil vpřed.

Ne že bych nevěřil v jeho lingvistický schopnosti, ale pochybuju, že se ruština od naší metřtiny liší jen tím, že se vykašlem na přízvuk na první slabice, zprasíme slovosled a sem tam vymyslíme nové slovo. Rony ten pocit evidentně neměl.

„Dóbryj den. My tak asi zíbň kilometrů chcemé tingle směrofnikém.“, pronesl bez uzardění.

Pokud tu nákladřáky neřídí sochy, řek bych, že mu ten maník nerozuměl ani prd.

„Uhni, diplomate, zkusim to sám.“

Podíval jsem se soše zpříma do očí a promluvil jak mi zobák narost. Teda skoro.

„Ahoj. My támhle s tebou?“, ukázal jsem dál po cestě.

Mezi fousama se rozevřela úzká průrva. Asi úsměv.

„Da! Pojechali!“

Oběhli jsme nákladřák a vydrápali se do kabiny.

„Vásja“, pravil ten dobrý muž a stisknul mi ruku. Jeho táta musel bejt golem. Zamaskoval jsem slzu, jež mi vytryskla, a v rámci možností pípнул svý jméno.

„A mně říkaj Rony“, zamával jen tak zběžně ten zbabělej skunk a pohodlně se rozvalil.

„Vy otkuda?“, zapátral Vasja po našem původu.

„Jsme Češi. Odtud na zachód. Znáješ? Měl bys... Kdysi jste nás osvobodili a pak se z vás vyklubali pěkný prevíti, co se k nám na padesát let nakýblovali. Ale to už je dávno. Ted' můžem bejt kámoši, protože to všichni chcem a nikdo nám to nedává befélem, panimáješ?“

Nevim jestli se mi to jen zdálo, ale ten dobráckej škleb, kterej mě celkem uklidnil, když jsme nastupovali, na chvíli zmizel.

Jeli jsme slabou půl hod'ku. Z těch původních sedmi kiláků se sice stalo takovejch dvacet, ale co, les támhle vypadá vo moc líp než ten, kterej jsme měli vyhlídnutej z minulýho kopce. Navíc to vypadá, že je kousek od něj nějaká vesnička a to by v tom byl čert, abysme rusky neuměli říct aspoň „voda“ a „chleba“. Jenže to všechno byly vlastně zbytečný úvahy. Vasja měl s náma jiný úmysly...

Nebyla to vlastně ani vesnička. Jen čtyři chalupy v uctivý vzdálenosti od sebe. Zastavili jsme u

Bráškové + Zpráva o nálezu hromadného hrobu na Kokořínsku

Napsal uživatel Jaroslav Pagáč - Jaroš + Zdeněk Ryšánek – Crisshot
Pátek, 02 Říjen 2009 01:16

tý nejbliž k lesu, od kterýho nás dělilo jen malý pole a pahorek kousek za ním. V záři zapadajícího slunce se na něm zalesknul kříž. Tehdy jsem mu pozornost nevěnoval. Možná proto, že Vasja už nesl stakany a v nich to nejslavnější, co matička Rus nabízí. Za hodinku bylo úplně jedno jakou řečí kdo mluví. Tlemili jsme se jak pomnutí. Skákali si do řeči, překřikovali se a valili jednu historku za druhou. A když se z hodinky staly dvě, tři a pak kdo ví kolik, byl jsem to já, kdo už těm dvěma nestačil, zažvatlal „brounoc“ a odvalil se do chalupy. Vasja s úsměvem koukal, jak vrávorám ke dvěřím a vesele za mnou pokřikoval něco, čemu jsem nerozuměl.

Rozhlížel jsem se v malý světničce, kam že bych složil znavený tělo, když jsem ucítil, že nejsem sám. Otočil jsem se a díval se do nejhlubších očí, který kdy na týchle planetě mrkaly na českýho trampa. Odhrnula si z čela záplavu zlatejch vlasů a vzala mě za ruku. Zavřel jsem oči a všechny ostatní smysly se rozeřvaly...

Druhej den ráno jsem seděl na zápraží. Nazutej do dřeváků jsem si pískal tklivou melodií a lebedil si, že je mi fakt charašo. Odněkud se vymotal Rony a mrsknul po mně zabalenej pingl.

„Tak půjdem, ne?“

Vysvětlil jsem mu, že jsem v noci konečně našel sám sebe, založil rodinu a právě hodlám sepsat dopis rodině ve staré vlasti, osvětlující mé pohnutky a touhu strávit plnohodnotný zbytek života v této požehnané krajině.

„Půjdem“, řekl tiše a jeho oči byly... dospělý. Věděl víc než já...

Nebyl nikdo s kým bysme se loučili. A nebyl nikdo, kdo by mi řekl zůstaň. Přehodil jsem botky, nahodil bágel a vyrazili jsme k lesu. Rony mě vedl bez zastávky k pahorku a kříži na něm. Ukázal na něj.

„Nevim co řekla ona tobě. Ale vim, co řek on mně. Ví moc dobře, kdo jsme, odkud jsme přišli a jakou řečí mluvíme. Slýchával ji často. Je to otázka krve a ty jsi udělal, cos udělat měl. Teď musíme jít.“

Bílá růže trochu kryla pečlivě udržovanej nápis, kterej hlásal, že na tomhle místě padl v boji proti bolševikům kpt. Matěj Hásek, příslušník druhýho pěšího pluku Jiřího z Poděbrad...

Říkali si bráškové – čeští legionáři...

Jaroslav Pagáč – Jaroš

3. místo v próze nad 23.let

Trapsavec 2009

Bráškové + Zpráva o nálezu hromadného hrobu na Kokořínsku

Napsal uživatel Jaroslav Pagáč - Jarooš + Zdeněk Ryšánek – Crischot
Pátek, 02 Říjen 2009 01:16

Zpráva o nálezu hromadného hrobu na Kokořínsku

Tahle zpráva není dobrá
ale ani špatná
vrstva ochránců
vrstva vápna
vrstva ochránců
vrstva vápna.
Nikde ani stopa -
-jenom na špičku
někdo položil zelenou větvíčku.

Zdeněk Ryšánek – Crischot, Vlašim

*1. místo v poezii nad 23 let
Trapsavec 2009*